

Зло під сонцем

Про книгу

Готель «Веселий Роджер» мав славу респектабельного місця. Тут зупинялася заможна та богемна публіка. За збігом обставин у «Веселому Роджері» вирішив відпочити і славнозвісний детектив Еркюль Пуаро. Серед решти гостей (фамільярного товстосума, пари американських туристів, військового у відставці, молодого подружжя, відомої модельєрки, священника на пенсії та завзятої атлетки) неможливо було не помітити дружину капітана Кеннета Маршалла, акторку Арліну Стюарт. Жінки їй заздрили, а чоловіки захоплювалися нею. Аж раптом одного ранку Арліну знаходять задушеною на пляжі у самотній бухті. Усі гості готелю одразу ж стають підозрюваними. Кажуть, акторка стала жертвою любовного трикутника. Але Пуаро певен: кутів у цій смертельній фігурі набагато більше. Та вбивця лише один...

Agatha Christie

АГАТА КРИСТІ

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПУАРО

ЗЛО ПІД
СОНЦЕМ

Agatha Christie[®]

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПУАРО

AGATHA CHRISTIE

EVIL UNDER
THE SUN

A Novel

HARPER

АГАТА КРИСТІ

ЗЛО ПІД СОНЦЕМ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2020 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2020

ISBN 978-617-12-8146-2 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Christie A. Evil Under the Sun: A Novel / Agatha Christie. — London : HarperCollins, 2014. — 288 p.
www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Надії Хаєцької*

Дизайнер обкладинки *Євген Вдовиченко*

Крісті А.

К82 Зло під сонцем : роман / Агата Крісті ; пер. з англ. Н. Хаєцької. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 288 с. — (Серія «Легендарний Пуаро», ISBN 978-617-12-6900-2)

ISBN 978-617-12-8090-8

ISBN 978-0-00-752757-1 (англ.)

Готель «Веселий Роджер» мав славу респектабельного місця. Тут зупинялася заможна та богемна публіка. За збігом обставин у «Веселому Роджері» вирішив відпочити і славнозвісний детектив Еркюль Пуаро. Серед решти гостей неможливо було не помітити дружину капітана Кеннета Маршалла, акторку Арліну Стюарт. Жінки їй заздрили, а чоловіки захоплювалися нею. Аж раптом одного ранку Арліну знаходять задушеною на пляжі у самотній бухті. Усі гості готелю одразу ж стають підозрюваними. Кажуть, акторка стала жертвою любовного трикутника. Але Пуаро певен: кутів у цій смертельній фігурі набагато більше. Та вбивця лише один...

УДК 821.111

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Evil Under the Sun © 1941 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Translation entitled «Зло під сонцем» © 2020 Agatha Christie Limited. All rights reserved

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020

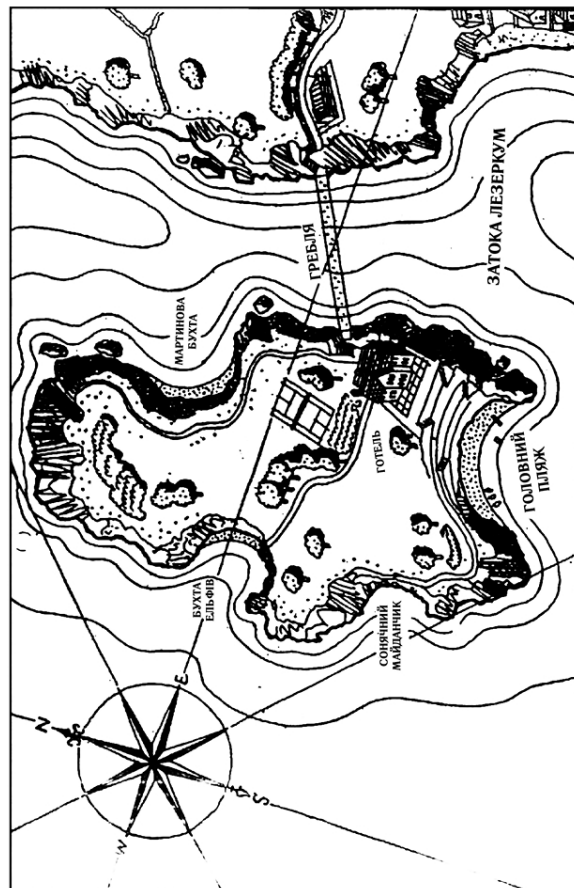
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

I

Коли 1782 року капітан Роджер Ангмерінг звів собі будинок на острові в затоці Лезеркум, це вважали вершиною ексцентричності з його боку. Чоловікові з хорошої сім'ї, як у нього, належало мати пристойний маєток серед просторих лук і, можливо, прекрасних пасовищ, поміж яких протікав потічок.

Але у капітана Роджера Ангмерінга було лише одне велике кохання — море. Тому він звів свій будинок — ще й доволі міцний, як і годиться — на крихтному незахищеному від вітру мисі, заселеному мартинами й відрізаному від суші під час кожного припливу.

Капітан не одружився, море було його першим й останнім подружжям, а після його смерті будинок та острів відійшли якомусь далекому родичеві. Той родич і його нащадки не надто цікавились цією спадщиною. Їхні власні землі зменшувалися, а спадкоємці постійно бідніли.

1922 року, коли зрештою сформувався великий культ відпочинку на примор'ї, а узбережжя поблизу Девона та Корнуолла вже не вважалось нестерпно спекотним улітку, Артур Ангмерінг виявив, що нездатен продати свій величезний, незручний маєток у пізньому георгіанському стилі, але отримав хорошу ціну за невеликий будинок, нажитий мореплавцем капітаном Роджером.

Будинок добудували та облаштували. Від суходолу до острова було споруджено бетонну греблю. По всьому острові проклали та обладнали доріжки для прогулянок і затишні куточки. Тут були два тенісні корти, сонячні тераси, що вели до невеликої бухти, всіяної плотами та трамплінами для стрибків у воду. Ось так на острові Контрабандистів у затоці Лезеркум тріумфально з'явився готель «Веселий Роджер». І зазвичай із червня по вересень (з коротким сезоном на Великодні свята) готель «Веселий Роджер» був заповнений під зав'язку. 1934 року його розширили і покращили, додавши коктейль-бар, більшу їдальню та кілька додаткових ванних кімнат. Ціни теж підскочили.

Люди казали:

— А ви бували в затоці Лезеркум? Там страшно приємний готель, немов на острові. Дуже зручно, ніяких надокучливих туристів чи екскурсійних автобусів. Смачна кухня, і решта не програє. Вам варто поїхати туди.

І люди справді приїжджали.

II

У «Веселому Роджері» зупинилася й одна надзвичайно важлива (принаймні на її власне переконання) персона. Еркюль Пуаро, блискучий у своєму білосніжному парусиновому костюмі, з панамною, насунутою на очі, з дивовижно закрученими вусами, відкинувся на спинку вдосконаленого шезлонга і спостерігав за пляжем. Сюди вели тераси, що каскадом спускалися від самого готелю. На пляжі були рятівні круги, надувні матраци, гумові та брезентові човни, м'ячі та гумові іграшки. На різній відстані від берега ще стояли три плоти і трамплін.

Дехто з відпочивальників був у морі, інші розтяглися на сонці, а треті ретельно змащувалися кремом від засмаги.

На терасі трохи вище пляжу сиділи ті, хто не хотів купатися чи засмагати, і обговорювали погоду, вид перед ними, новини з ранкових газет й інші теми, які цікавили їх.

Ліворуч від Пуаро зі спокійною монотонністю лилася безперервна тирада з вуст місіс Гарднер, яка водночас клацала спицями, енергійно в'яжучи. За нею у підвісному кріслі розлігся її чоловік, Оделл Гарднер. Насунувши капелюха на носа, він час від часу кидав коротку репліку, коли до нього зверталися.

Праворуч від Пуаро міс Брюстер, рішуча жінка спортивної статури з сивиною у волоссі та приємним засмаглим обличчям, вставляла раптові коментарі. Це нагадувало уривчастий голосний гавкіт вівчарки, яка переривала дзявкотіння померанського шпіца.

Місіс Гарднер саме говорила:

— Ото я й кажу містерові Гарднеру: «Знаєш, екскурсії — гарна штука, і мені дуже подобається детально все роздивлятися, але, зрештою, ми досить добре оглянули Англію, тож тепер я хочу лише поїхати в якусь тиху місцину на узбережжі й просто відпочити». Оделле, я ж так сказала? Просто відпочити. Я відчуваю, що мені необхідно відпочити, як я сказала. Хіба не так, Оделле?

— Так, люба, — пробурмотів з-під капелюха містер Гарднер.

Його дружина продовжила тему:

— Тож коли я згадала про це містерові Келсо в турагенстві «Кук», він розробив для нас план маршруту і всіляко допомагав нам. Навіть не знаю, що ми б робили без нього! Ну, як я вже говорила, коли я згадала

про це, містер Келсо запевнив нас, що приїхати сюди — найкращий варіант. За його словами, це надзвичайно мальовниче місце, повністю відірване від світу і водночас дуже зручне та виняткове з усякого погляду. І, звичайно, містер Гарднер втрутився і запитав про санітарні умови. Тому що, хоч цьому важко йняти віри, мсьє Пуаро, одна з сестер містера Гарднера колись перебувала в невеличкому пансіонаті, у надзвичайному місці, як сказали вони, цілком відірваному від світу, але не знаю, чи повірите ви мені — там був лише *вуличний туалет!* Зрозуміло, що це змусило містера Гарднера підозріло ставитись до усіх «відірваних від світу» місць, правда ж, Оделле?

— О так, любонько! — відповів той.

— Але містер Келсо відразу заспокоїв нас. Санітарні умови, за його словами, відповідали найновішим стандартам, і кухня — відмінна. І я переконалася, що це справді так. І ще мені до вподоби *інтимність*, якщо ви розумієте, про що я. Оскільки місце невелике, всі перезнайомилися і розмовляють одне з одним. Якщо у британців і є недолік, тоді це те, що вони, як правило, трохи замкнуті, поки не знатимуть вас краще через кілька років. А тоді немає приємніших людей, ніж вони. Містер Келсо сказав, що сюди приїжджають цікаві люди, і я бачу, що він мав рацію. Наприклад, ви, мсьє Пуаро, та міс Дарнлі. О, та я ледве від захвату не вмерла, коли дізналася, хто ви, правда, Оделле?

— Так, кохана.

— Ха! — гучно втрутилася міс Брюстер. — Вражаюче, скажіть, мсьє Пуаро?

Бельгієць здійняв руки, ніби хотів відмежуватися від дискусії. Та це був просто жест ввічливості. Міс Гарднер плавно вела собі далі:

— Розумієте, мсьє Пуаро, у травні я багато почула про вас від Корнелії Робсон, яка була у Баденгофі, як і ми з містером Гарднером. І, звичайно, Корнелія розповіла нам про ту справу в Єгипті, коли вбили Ліннет Ріджвей. Вона сказала, що ви прекрасні, і я просто палала бажанням зустрітись з вами, правда ж, Оделле?

— Так, любя.

— А ще тут міс Дарнлі. Я купую багато речей в ательє «Роуз Монд», і звісно, вона ж і робить їм ім'я, чи не так? Гадаю, її одяг завжди продуманий до деталей. Така дивовижна лінія. Сукня, в якій я була

вчора ввечері, з її колекції. На мою думку, вона прекрасна жінка з усякого погляду.

Майор Баррі, що сидів позаду міс Брюстер і, вирячивши очі, пильно розглядав купальниць на пляжі, буркнув:

— Презентабельна дівчиця.

Місіс Гарднер задзеленькала спицями.

— Я маю дещо визнати, мсьє Пуаро. Мене якось стривожило те, що я зустріла вас тут. Не те, що я не рада зустрічі з вами, навпаки. Містер Гарднер знає. Але я було подумала, що ви, можливо, тут... гм, з професійних причин. Розумієте, про що я? Оскільки я просто страшенно чутлива, як сказав би містер Гарднер, я не витримала б, якби мене вплутали у якийсь злочин. Бачте...

Її чоловік кашлянув і сказав:

— Розумієте, мсьє Пуаро, місіс Гарднер дуже чутлива.

Еркюль Пуаро заперечно махнув руками у повітрі.

— Дозвольте запевнити вас, мадам, що я тут із тієї ж простої причини, що й ви: щоб розважитися, провести тут відпустку. Я навіть не думаю про злочини.

— Жодного тіла на острові Контрабандистів! — знову раптово й коротко гаркнула міс Брюстер.

Бельгієць заперечив:

— Е-е, це не зовсім так. — Він вказав униз. — Подивіться на тих, хто лежить рядами. Хто вони? Це не чоловіки та жінки. У них немає нічого, що вирізняло б їх. Вони — просто тіла!

— Красиві дівчатка, кілька з них, — вдячно промовив майор Баррі.
— Та, мабуть, трохи худі.

— Так, але що тут привабливого? В чому тут загадка? — вигукнув Пуаро. — Я вже поважна людина, старомодна. Коли я був молодим, то й щиколотку важко було розгледіти. А як спокусливо побачити на мить мереживо нижньої спідниці. Ніжну опуклість литки, коліна... Підв'язку, прикрашену стрічками...

— А ви ще той шибеник! — хрипко зазначив майор Баррі.

— Набагато доречніше те, що ми одягаємо тепер, — додала міс Брюстер.

— А й справді, мсьє Пуаро, — сказала місіс Гарднер, — і я думаю, що наші дівчата та юнаки сьогодні ведуть набагато природніше й здоровіше життя. Вони просто весело забавляються разом, і вони...

ну... — жінка трохи почервоніла, бо мала на думці лише хороше, — вони не думають про це, якщо розумієте, про що я?

— Так, чудово розумію, — сказав Еркюль Пуаро. — І це прикро!

— Прикро? — пропищала місіс Гарднер.

— Забрати всю романтику... всю загадковість! Сьогодні все *стандартизовано*. — Він махнув рукою на постаті, які лежали унизу. — Це дуже нагадує мені морг у Парижі.

— Мсьє Пуаро! — обурилася місіс Гарднер.

— Тіла, викладені, як кусні м'яса на стільниці перед м'ясником.

— Але, мсьє Пуаро, хіба ви не занадто перебільшуєте?

Він визнав:

— Можливо, й так.

— І все-таки, — місіс Гарднер невпинно в'язала, — я схильна погодитися з вами у дечому. У тих дівчат, які отак лежать на сонці, виросте волосся на ногах і руках. Я вже казала про це Айрін, своїй доньці, мсьє Пуаро. «Айрін, — сказала я їй, — якщо ти отак лежатимеш на сонці, в тебе повсюди виросте волосся: на руках, на ногах, на грудях — і який тоді у тебе буде вигляд?» Я так і сказала, правда ж, Оделле?

— Так, дороженька, — підтвердив містер Гарднер.

Усі мовчали, либонь уявляючи Айрін у разі, якби сталося найгірше. Місіс Гарднер згорнула в'язання і промовила:

— Тепер мені цікаво...

Містер Гарднер подав голос:

— Так, любя?

Він вибрався з підвісного крісла, узяв в'язання та книжку дружини і запитав:

— Міс Брюстер, може, вип'єте щось із нами?

— Не зараз, дякую.

Подружжя Гарднерів попрямувало до готелю.

— Американські чоловіки чудові! — прорекла міс Брюстер.

III

Місце місіс Гарднер зайняв преподобний Стівен Лейн.

То був високий, енергійний священик років п'ятдесяти з гаком. На ньому були поношені темно-сірі фланелеві прогулянкові штани, а обличчя взялося засмагою.

— Казкова місцина! — промовив він захоплено. — Я щойно пройшовся скелями від затоки Лезеркум до Гарфорда і назад.

— Сьогодні надто гаряче для прогулянок, — заявив майор Баррі, який ніколи не ходив на прогулянки.

— Чудова вправа, — сказала міс Брюстер. — А я й досі сьогодні не веслувала. Для м'язів живота немає нічого кращого, ніж веслування.

Еркюль Пуаро з певним жалем опустив погляд на випуклість нижче грудей.

Помітивши його погляд, жінка м'яко додала:

— Ви швидко позбулися б цього, мсьє Пуаро, якби щодня веслували у човні.

— *Merci, Mademoiselle*¹. Ненавиджу човни.

— Ви про невеличкі човники?

— Усі човни! — Він заплющив очі й здригнувся. — Рух моря — це не надто приємно.

— Та Боже збав, море сьогодні спокійне, як ставок.

Бельгієць упевнено відповів:

— Немає такого поняття, як справді спокійне море. Завжди, завжди є рух.

— Якщо вас цікавить моя думка, — втрутився майор Баррі, — морська хвороба — це на дев'ять десятих просто нерви.

— Ось, — озвався священик, ледь усміхаючись, — ви говорите як справжній моряк. Так, майоре?

— Лише одного разу кепсько почувався, і це було, коли ми переходили Ла-Манш! Не думати про це — ось мій девіз.

— Морська хвороба — і справді дивна річ, — замислилася міс Брюстер. — Чому дехто страждає від неї, а інші ні? Це так несправедливо. І до того ж не має нічого спільного зі здоров'ям людини. Досить хворобливі люди не страждають від хитавиці. Одного разу хтось сказав мені, що це якимось пов'язано з хребтом. От деякі люди бояться висоти. Я і сама від цього страждаю, але місіс Редферн

набагато гірше. Недавно на скелястій стежці до Гарфорда їй так запаморочилося в голові, що вона просто приклеїлася до мене. Вона розповідала, що одного разу застрягла на півдорозі, спускаючись сходами Міланського собору. Не подумавши, вона піднялася, але ніяк не могла спуститися.

— Тоді їй краще не спускатися драбиною до бухти Ельфів, — зауважив Лейн.

Міс Брюстер скривилася.

— Я й сама цього уникаю. Для молодих це не проблема. Хлопці Кованів та юні Мастермани із задоволенням піднімаються нею вгору і вниз.

— А онде і сама місіс Редферн, вийшла з води після купання, — помітив священик.

— Мсьє Пуаро мав би схвалити це, — зазначила міс Брюстер. — Вона не засмагає.

Молода місіс Редферн зняла гумову шапочку і потрусилася волоссям. Вона була попелястою білявкою зі смертельно блідою шкірою, що пасувала до такого кольору волосся. Її руки та ноги були білісінькі.

З хриплим смішком майор Баррі прокоментував:

— Серед решти здається трохи недопеченою, еге ж?

Загорнувшись у довгий купальний халат, Крістін Редферн пройшла пляжем і піднялася сходами до них.

У неї було досить серйозне обличчя, не вродливе, але по-своєму гарненьке, і невеликі, навіть мініатюрні руки та ноги.

Вона всміхнулася присутнім і сіла поруч, підібравши халат.

Міс Брюстер мовила:

— Ви заробили схвальний відгук мсьє Пуаро. Йому не до вподоби той натовп, що засмагає на сонці. Каже, вони схожі на кусні м'яса перед м'ясником, чи щось таке.

Крістін Редферн сумно посміхнулася.

— Якби ж то я могла засмагати! Але моя шкіра не темніє. Лише з'являються пухирі, а руки вкриваються жахливими пігментними плямами.

— Це краще, ніж ставати волохатою, як Айрін, дочка місіс Гарднер, — кинула міс Брюстер. У відповідь на запитливий погляд Крістін вона продовжила: — Місіс Гарднер, до речі, сьогодні була в чудовій формі. Белькотіла без упину. «Правда ж, Оделле?» — «Так, любонько». —

Жінка затихла, а потім додала: — А я так хотіла, щоб ви розіграли її, мсьє Пуаро. Чому ви так не вчинили? Чому не сказали їй, що ви тут розслідуєте особливо жахливе вбивство, а маніакальний убивця, безумовно, зараз серед гостей готелю?

Еркюль Пуаро зітхнув.

— Боюся, вона не повірила б мені, — сказав чоловічок.

Майор Баррі хрипло гикнув.

— Ця повірила б.

Але Емілі Брюстер заперечила:

— Ні, не думаю, що навіть місіс Гарднер повірила б у злочин, хоч би він тут дійсно стався. У такому місці тіла не знайдеш.

Детектив-бельгієць трохи завовтузився у кріслі і зрештою запитав:

— Але чом би й ні, мадемуазель? Чому на острові Контрабандистів не може бути, як ви сказали, «тіла»?

— Не знаю, — відказала міс Брюстер. — Мабуть, у деяких місцях це якось доречніше, ніж в інших. Це не таке місце...

Вона замовкла, виявивши, що їй важко пояснити свою думку.

— Так, романтичне місце, — погодився Еркюль Пуаро. — Тут спокійно. Світить сонце. Море синє. Але ви забуваєте, міс Брюстер, що зло — повсюди під сонцем.

У кріслі заворушився священик. Він нахилився вперед. Його надзвичайно блакитні очі засяяли.

Міс Брюстер знизала плечима.

— О! Звичайно, я це розумію, та все ж...

— Та все ж, це місце здається вам невідповідним тлом для злочину? Ви дещо забули, мадемуазель.

— Гадаю, людську натуру?

— Так, це. Завжди це. Але зараз я маю на увазі дещо інше. Я хотів зауважити, що тут усі у відпустці.

Емілі Брюстер спантеличено глянула на співрозмовника.

— Я не розумію.

Детектив осяяв жінку усмішкою й енергійно махнув у повітрі вказівним пальцем.

— Скажімо, у вас є ворог. Якщо ви шукатимете зустрічі з ним у його квартирі, на роботі чи на вулиці — *eh bien*², мусите мати причину, мусите дати пояснення. Але тут, на узбережжі, ніхто нічого не

пояснює. Ви в затоці Лезеркум, і що? *Parbleu!*³ Це ж серпень; у серпні люди їдуть на море; у всіх — відпустки. Бачте, доволі природно, що ви тут, і містер Лейн, і майор Баррі, й місіс Редферн із чоловіком. Тому що в Англії так прийнято — їхати на море в серпні.

— Так, — визнала міс Брюстер, — і справді дуже оригінальна думка. А як щодо сім'ї Гарднерів? Вони — американці.

Пуаро засміявся.

— Навіть місіс Гарднер, як вона сама сказала, потребує *відпочинку*. А також, оскільки вона «вивчає» Англію, їй обов'язково треба провести два тижні біля моря, принаймні як хорошій туристці. Вона обожнює спостерігати за людьми.

— Здається мені, ви також любите спостерігати за людьми, — пробурмотіла місіс Редферн.

— Визнаю, мадам, що так і є.

— Ви бачите... занадто багато всього, — зауважила вона замислено.

¹ Дякую, мадемуазель (фр.). — Тут і далі прим. пер.

² Так от (фр.).

³ Йй-богу! (фр.)

IV

Настала коротка пауза. Стівен Лейн прокашлявся і трохи збентежено сказав:

— Мсьє Пуаро, мене зацікавило те, що ви щойно говорили. Ви казали, що зло всюди під сонцем. Це майже цитата з Еклезіяста. Він на мить замовк, а тоді процитував: «...і серце людських синів повне зла, і за життя їхнього безумство в їхньому серці»⁴. — Його обличчя осяяло майже фанатичним світлом. — Я радий почути це від вас. У наш час ніхто не вірить у зло. Щонайбільше, його вважають лише запереченням добра. Зло, кажуть люди, робиться тими, хто нічого не розуміє, хто недорозвинений, кого радше треба шкодувати, ніж звинувачувати. Але, мсьє Пуаро, зло — *справжнє*. Це *факт*. Я вірю в Зло, як і вірю в Добро. Воно існує! Воно могутнє! І воно блукає землею!

Священик замовк. Він швидко дихав. Витер лоба хустинкою і, здавалося, почав виправдовуватися.

— Вибачте. Я трохи захопився.

— Я розумію, про що ви. Певним чином навіть погоджуюся з вами. Зло справді ходить землею, і його можна впізнати, — спокійно відповів Пуаро.

Майор Баррі кашлянув.

— До слова про таке, деякі індійські факіри...

Цей чолов'яга був у «Веселому Роджері» досить довго, щоб усі остерігалися його дратівливої схильності вдаватися в довгі історії про Індію. І міс Брюстер, і міс Редферн швидко заговорили про інше.

— Це ж ваш чоловік зараз плаває, міс Редферн? Який чудовий кроль. Він страшенно гарно плаває, — промовила міс Брюстер.

І в ту ж мить міс Редферн сказала:

— Гляньте! Який милий човник, отам з червоними вітрилами. Це ж містер Блатт, чи не так?

Судно з червоними вітрилами якраз перетинало бухту вдалині.

Майор Баррі буркнув:

— Химерна ідея, червоні вітрила... — Але загроза почути історію про факіра минула.

Еркюль Пуаро схвально роздивлявся молодика, який щойно вплив на берег. Патрік Редферн був прекрасним представником людства.

Стрункий, засмаглий, широкоплечий, з вузькими стегнами; були в ньому якась заразлива радість, веселощі та вроджена простота, яка приваблювала до нього всіх жінок і більшість чоловіків.

Він стояв, струшуючи з себе воду, і підніс руку, радісно вітаючи дружину.

Вона помахала у відповідь і закричала:

— Пате, ходи сюди.

— Іду.

Та спершу він трохи пройшов пляжем, щоб забрати рушник, який там залишив.

І саме тієї миті повз компанію пройшла жінка, яка прямувала з готелю на пляж.

Її поява нагадувала справжній вихід на сцену.

Ба більше, жінка, здавалося, чудово це розуміла. Їй не було ніяково. Схоже, вона аж надто звикла до незмінного ефекту, який викликала її присутність.

Жінка була висока і струнка. Вона одягла просту білу пляжну сукню, що відкривала спину, і кожен дюйм її оголеного тіла був гарного, рівного, бронзового кольору. Вона була досконала, немов статуя. Її розкішне волосся полум'яного, золотисто-каштанового кольору вилося густими кучерями і спадало на плечі. На її обличчі була та різкість, яку помітно, коли життя перемайнуло за тридцять, але загалом жінка здавалася втіленням молодості — надзвичайної та переможної життєвої сили. В обличчі та синіх очах з ледь припіднесеними кутиками впізнавалася якась китайська непорушність. На голові вона мала чудернацького китайського капелюшка з нефритово-зеленого картону.

У ній було щось, через що усі решта жінок на пляжі здавалися бляклими та непоказними. І так само невідворотно вона приковувала до себе погляди всіх присутніх чоловіків.

Очі Еркюля Пуаро широко розплющилися, вуса схвально затремтіли, майор Баррі виструнчився, а його випуклі очі ще більше виричилися від хвилювання; ліворуч від бельгійця преподобний Стівен Лейн з присвистом зітхнув, і його тіло застигло.

Майор Баррі хрипло прошепотів:

— Арліна Стюарт (саме так її звали до того, як вона вийшла заміж за Маршалла), я бачив її у виставі «Є і вже нема», перш ніж вона

покинула театр. На таку кралю не гріх задивитися, еге ж?

— Вона красива, так, — протягла холодним тоном Крістін Редферн.
— Думаю, вона радше нагадує звіра.

Емілі Брюстер різко кинула:

— Ви щойно говорили про зло, мсьє Пуаро. Як на мене, ця жінка є уособленням зла. Негідниця до самих кісток. Так сталося, що я досить багато про неї знаю.

Майор Баррі занурився у спогади:

— Я пам'ятаю дівицю із Шімлі. Та теж була рудоволоса. Дружина офіцера нижчого рангу. Хіба вона не пересварила там усіх? Кажу вам, так і було. Чоловіки божеволіли від неї! А всі жінки, звичайно, хотіли видряпати їй очі! Не в одній хаті вона скаламутила воду.

Згадавши дещо, він загіготів.

— Чоловік її був милим, тихим парубком. Боготворив землю, по якій вона ступала. Ніколи нічого не помічав, чи робив вигляд, що не помічає.

Стівен Лейн неголосно, але палко промовив:

— Такі жінки є загрозою... загрозою для...

Він замовк.

Арліна Стюарт якраз підійшла до самої води. Двоє юнаків, майже хлопчики, підстрибнули і завзято кинулися до неї. Вона стояла, всміхаючись їм.

Її погляд ковзнув повз них до Патріка Редферна, що йшов уздовж берега.

«Наче спостерігаєш за стрілкою компаса», — подумав Еркюль Пуаро. Патрік Редферн відхилився від курсу, ноги понесли його в іншому напрямку. Стрілка, хай що вона робить, повинна підкорятися законові магнетизму і повертати на північ. Ноги Патріка Редферна привели його до Арліни Стюарт.

Вона стояла, усміхаючись йому. Потім повільно пішла пляжем по прюзі хвиль. Патрік Редферн пішов за нею. Коли вона лягла біля якогось валуна, Патрік опустився на гальку поруч.

Зненацька Крістін Редферн скочила на ноги і подалася в готель.

[4](#) Переклад І. Огієнка.

V

Після цього запала незручна тиша.

Тоді заговорила Емілі Брюстер:

— Поганенькі справи. Вона така мила. Вони одружені лише рік чи два.

— Дівиця, про яку я казав, — докинув майор Баррі, — та, що з Шімлі, розбила кілька справді щасливих шлюбів. От нащо таке робити, га?

— Є така категорія жінок, — пояснила міс Брюстер, — яка *любить* розбивати сім'ї. — Через хвилину-дві вона додала: — Патрік Редферн — дурень!

Еркюль Пуаро мовчав. Він дивився на пляж, але не на Патріка Редферна та Арліну Стюарт.

Міс Брюстер сказала:

— Що ж, піду краще трохи повеслюю.

Вона залишила їх.

Із децицею цікавості майор Баррі повернув до Пуаро свої очі, що нагадували варений агрус.

— Ну, Пуаро, — мовив він, — що думаєте? Ви наче язика проковтнули. Що ви думаєте про ту сирену? Гаряча?

— *C'est possible*⁵, — відповів той.

— Та ну, старий лисе, знаю я вас, французів!

Пуаро холодно відказав:

— Я не француз.

— Тільки не кажіть мені, що не любите поглядати на гарненьких дівчат! Що скажете про неї, га?

— Вона не молода, — сказав детектив.

— Хіба це має значення? Жінці стільки років, на скільки вона має вигляд. А вигляд у неї просто чудовий.

Еркюль Пуаро кивнув.

— Так, вона вродлива. Та зрештою краса не має значення. Це не краса змушує всі голови на пляжі (крім однієї) повертатися за нею, — сказав він.

— Саме ЦЕ, мій друже, — мовив майор. — Справді, саме ЦЕ.

Тоді поцікавився:

— На що ви так пильно дивитеся?

Бельгієць відповів:

— Я спостерігаю за винятком. За єдиним чоловіком, який не підвів голови, коли вона проходила повз.

Майор Баррі простежив його погляд до чоловіка років сорока, русявого та засмаглого. Приємний на вигляд, він сидів на пляжі, курич люльку і читав «Таймс».

— А, той! — зрозумів майор. — Це ж її чоловік, друже. Маршалл.

— Так, я знаю, — відказав Еркюль Пуаро.

Майор Баррі гикнув. Сам він був холостяком. Він звик поділяти чоловіків на три види: «Перешкода», «Незручність» і «Охоронець».

— Здається, милий хлопець, — мовив він. — Тишко. Цікаво, чи прийшла моя газета «Таймс»?

Майор підвівся і рушив до готелю.

Пуаро повільно перевів погляд на обличчя Стівена Лейна.

Священик спостерігав за Арліною Маршалл та Патріком Редферном. Раптом він повернувся до Пуаро. У його очах з'явився несамовитий фанатичний проблиск. Він мовив:

— Ця жінка — саме Зло. Ви сумніваєтесь у цьому?

— Важко бути впевненим, — повільно відповів Пуаро.

Стівен Лейн не вгавав:

— Але, чоловіче, хіба ви не відчуваєте цього в повітрі? Довкола вас?

Присутність Зла?

Еркюль Пуаро повільно кивнув.

I

Коли Розамунд Дарнлі підійшла і сіла поруч, Пуаро не намагався приховати свого задоволення.

Згодом детектив визнав, що захоплювався Розамунд Дарнлі, як і будь-якою іншою справжньою жінкою, яку він зустрічав. Йому подобалася її вишуканість, витончені лінії стану, те, як гідно вона тримала свою голову. Йому подобалися її акуратні гладенькі хвильки темного волосся та іронія в усмішці.

На ній була сукня з темно-синьої тканини з білою облямівкою. Одяг здавався дуже простим, завдяки строгості цієї дорогої колекції. Розамунд Дарнлі, відома своїм ательє «Роуз Монд», була однією з найзнаменитіших модельєрок Лондона.

— Не думаю, що мені тут подобається. Цікаво, навіщо я сюди приїхала, — кинула вона.

— Ви вже були тут, чи не так?

— Так, два роки тому, на Великдень. Тоді тут не було стільки людей. Еркюль Пуаро глянув на неї і м'яко сказав:

— Вас щось схвилювало. Я маю рацію, правда ж?

Жінка кивнула, погойдала ногою, втупилася в неї і відказала:

— Я зустріла привида. От що сталося.

— Привида, мадемуазель?

— Так.

— Привида чого? Чи кого?

— О, привида себе колишньої.

— Було боляче? — запитав обережно Пуаро.

— Несподівано боляче. Бачте, це повернуло мене в минуле... —

Вона на мить затихла, замислившись, а потім продовжила: — Уявіть моє дитинство. Ні, ви не зможете! Ви не англієць.

Детектив поцікавився:

— Це було справжнє англійське дитинство?

— О, надзвичайно англійське! Сільська місцевість... великий занедбаний будинок... коні, собаки... прогулянки під дощем... багаття в лісі... яблука в саду... брак грошей... старі твідові костюми... ті самі вечірні сукні рік за роком... занедбаний садок... з айстрами, що восени майоріють, наче величезні стяги...

Пуаро м'яко запитав:

— І ви хочете повернутися?

Розамунд Дарнлі похитала головою.

— Людина не може повернути час, еге ж? Ніколи. Але я хотіла б обрати... інший шлях.

— Цікаво, що з цього вийшло б? — мовив Пуаро.

— І я запитую в себе те саме! — розсміялася Розамунд Дарнлі.

— За моєї молодості (а це, мадемуазель, насправді було дуже давно), — заходився розповідати бельгієць, — існувала гра під назвою «Ким би ви хотіли бути, якщо не собою?». Відповіді записували в альбомах юних панночок, таких із позолоченими краями та синьою шкіряною палітуркою. Правду кажучи, мадемуазель, відповідь знайти непросто.

— Так, гадаю, це непросто, — погодилася Розамунд. — Це великий ризик. Ніхто не хотів би стати Муссоліні чи принцесою Єлизаветою. Щодо друзів, ми знаємо про них занадто багато. Пам'ятаю, якимось я познайомилася з приємним подружжям. Вони були настільки ввічливі та добрі одне до одного, і, здавалося, у них такі хороші стосунки після стількох років спільного життя, що я аж позаздрила жінці. Я із задоволенням обмінялася б із нею місцями. Пізніше мені сказали, що, залишившись сам-на-сам, вони не говорять одне з одним одинадцять років! — Вона розсміялася. — Хіба це не означає, що ніколи до кінця не знаєш, як буде краще?

Через хвилину-дві Пуаро зауважив:

— Багато людей, мадемуазель, безумовно, заздрять вам.

— О, так. Звичайно, — холодно відповіла Розамунд Дарнлі.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ